

Sygn. akt II CNP 131/08

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 lutego 2009 r.,
skargi J.J. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 18 stycznia 2007 r., sygn. akt [...],
wydanego w sprawie z powództwa J.J.
przeciwko Gminie Ś. - Zakładowi Gospodarki
Mieszkaniowej
o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu,

**odrzuca skargę i nie obciąża powódki kosztami postępowania
wywołanego skargą.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy w S. zmienił zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 29 września 2006 r. w ten sposób, że oddalił powództwo powódki J.J. o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu.

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego.

Podstawową funkcją skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest doprowadzenie do stwierdzenia przez Sąd Najwyższy wystąpienia jednej z materialnoprawnych przesłanek roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej jurysdykcyjną działalnością sądów powszechnych (art. 417¹ § 2 k.c.). Między postępowaniem unormowanym w art. 424¹ i nast. k.p.c. a postępowaniem z powództwa przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie zachodzi ścisły związek, gdyż orzeczenie Sądu Najwyższego uwzględniające skargę stanowi prejudykat w późniejszym procesie odszkodowawczym.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wymaganie to stanowi samodzielny element konstrukcyjny skargi, odrębny od przewidzianego w pkt 2 art. 424⁵ § 1 k.p.c. wymagania przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Powołanie w skardze - w ramach jej podstaw - przepisów naruszonych przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia nie oznacza zatem spełnienia obowiązku wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (zob. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, niepubl.).

Skarga wniesiona przez powódkę nie uwzględnia powyższego rozróżnienia. Nie zawiera bowiem wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; przytacza jedynie podstawy skargi, a w jej ramach przepisy, które - w ocenie skarżącej - Sąd Okręgowy naruszył.

Skarżący nie uprawdopodobniła też wyrządzenia szkody wywołanej wydaniem orzeczenia. Ograniczyła się tylko do stwierdzenia, z jakiego zdarzenia prawnego wynikać miała szkoda oraz że polegać ona miała na pozbawieniu możliwości dalszego korzystania z lokalu. Wymóg z pkt 5 art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest spełniony wtedy, gdy skarżący nie tylko złoży oświadczenie, że szkoda wystąpiła, wskaże jej rodzaj i rozmiar, ale także uwiarygodni to oświadczenie za pomocą dowodów, w tym także tzw. dowodów niedających pewności, innych środków nieuznawanych przez kodeks za dowody np. pisemnych oświadczeń (zob. uzasadnienie post. SN z 11 sierpnia 2005 r., III CNP4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16).

Skarżąca nie wykazała również, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Stwierdziła jedynie, że od zaskarżonego wyroku nie przysługiwała jej skarga kasacyjna. Należy podkreślić, że spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. polega na przeprowadzeniu prawniczej analizy wchodzących w grę środków prawnych, których zastosowanie w konkretnym przypadku jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku (np. skargi o wznowienie postępowania). Skarżący musi zatem przeprowadzić stosowny wywód jurydyczny w celu dowiedzenia niemożności wzruszenia orzeczenia w drodze innych środków prawnych. Wywód taki byłby zbędny jedynie wówczas, gdyby zostały dołączone do skargi odpisy prawomocnych orzeczeń wskazujących, że zastosowanie innych środków procesowych okazało się nieskuteczne (np. odpis postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dotknięta brakiem któregośkolwiek z konstrukcyjnych elementów wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. podlega odrzuceniu a *limine*, jako że brak taki jest nieusuwalny.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 424¹² 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono na podstawie art. 108 § 1, 102 w zw. z art. 391 §1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.